

Sygn. akt: III C 1182/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Dunaj

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. Z.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółce akcyjnej w W. na rzecz powódki E. Z. kwotę 1.143,48 zł (tysiąc sto czterdzieści trzy złote czterdzieści osiem groszy z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 5 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółce akcyjnej w W. na rzecz powódki E. Z. kwotę 713,38 zł (siedemset trzynaście złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powódki E. Z. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 188,62 zł (sto osiemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych wydatków;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółce akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 250,03 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych trzy grosze) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt III C 1182/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 grudnia 2015 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 17 lutego 2014 roku powódka E. Z. zażądała zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na swoją rzecz kwoty 1.991,21 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że dnia 25 marca 2011 roku doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez osobę trzecią, która posiadała polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W następstwie tego zdarzenia doszło do uszkodzenia samochodu stanowiącego jej własność. Podniosła, że pozwany uznał zasadność roszczeń co do kwoty 684,66 złotych, lecz przywrócenie pojazdu do wcześniejszego stanu pociąga za sobą większe koszty. Pozwem w niniejszej sprawie zażądał uzupełnienia odszkodowania o kwotę 1.991,21 złotych.

Nakazem zapłaty z dnia 8 maja 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 1.991,21 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości wystarczającej do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed powstania szkody.

W toku procesu obie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 25 marca 2011 roku doszło do kolizji drogowej. Sprawca tej kolizji był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Okoliczność bezsporna

W wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki C. o nr rej. (...), którego właścicielem jest powódka. Uszkodzone zostały: listwa lewa zderzaka przedniego, zderzak przedni, lampa przednia lewa i nadkole lewe. Koszt ich usunięcia wynosił 1.828,14 złotych.

Dowód:

- protokół oględzin pojazdu, k. 6-7;
- kalkulacja naprawy, k. 8-11;
- opinia biegłego, k. 69-81, 116-124 w zw. z k. 133-134;

Dnia 25 marca 2011 roku pozwany przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 684,66 złotych, które w tej wysokości wypłacił dnia 14 kwietnia 2011 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 25 marca 2011 roku, k. 12;
- kalkulacja naprawy, k. 8-11;

Pismem z dnia 3 lutego 2012 roku powódka wniosła odwołanie i wniosła o zapłatę kwoty 1.991,21 złotych tytułem pełnej kompensaty naprawy pojazdu. Pismem z dnia 24 lutego 2012 roku pozwany odmówił zapłaty. Pismem z dnia 22 maja 2012 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.991,21 złotych. Pismem z dnia 11 lipca 2011 roku pozwany ponownie odmówił zapłaty.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pełnomocnictwo, k. 14;
- pismo z dnia 3 lutego 2012 roku, k. 15-16;
- pismo z dnia 24 lutego 2012 roku, k. 18;
- pismo z dnia 11 lipca 2011 roku, k. 19-21;
- pismo z dnia 22 maja 2012 roku, k. 23-24;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w części.

Zostało oparte na treści art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność a szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi również samoistny posiadacz, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód, dochodzący swojego roszczenia winien wykazać, że powstała w jego mieniu szkoda, która została wywołana wskutek ruchu mechanicznego środka komunikacji innej osoby, będącej jego posiadaczem samoistnym, a szkoda stanowiła normalne następstwo tej działalności, zaś osoba ta zawarła z zakładem ubezpieczeń umowę odpowiedzialności cywilnej obejmującą to zdarzenie.

W ocenie sądu powód powyższe okoliczności wykazał. Bezsporne w niniejszym postępowaniu było to, że dnia 25 marca 2011 roku posiadacz ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym zakładzie ubezpieczeń spowodował kolizję drogową w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki C. o nr rej. (...), który stanowił własność powódki. Tym samym poza sporem było to, że miało miejsce zdarzenie, które miało być przyczyną powstałej szkody.

Poza sporem było również i to, że w wyniku tego zdarzenia uległy uszkodzeniu listwa lewa zderzaka przedniego, zderzak przedni, lampa przednia lewa i nadkole lewe. Nadto okoliczność ta wynika z dowodu z opinii biegłego. W takiej sytuacji doszło do wypełnienia dyspozycji określonej w art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.

W związku z tym, że odpowiedzialność za powstałą w pojeździe powoda szkodę ponosi posiadacz ubezpieczenia OC zawartego z pozwanym zakładem ubezpieczeń, to zgodnie z treścią cytowanego uprzednio art. 822 § 1 k.c. odpowiedzialność tę dzieli z nim ubezpieczyciel, który w wyniku zawartej umowy zobowiązał się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc m.in. powodowi. Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 4 k.c. poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, co oznacza, że z racji zawarcia umowy odpowiedzialności cywilnej, powód może dochodzić roszczenia od pozwanego.

Mając ustalone powyższe okoliczności sąd winien rozważyć jak wysoką szkodę poniósł powód w związku z określonym wyżej zdarzeniem. Wartość szkody powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, sygn. akt IV CKN 387/01, komputerowy system informacji prawnej LEX 141410). Winna zaś odzwierciedlić konieczność wykonania niezbędnych czynności naprawczych, zmierzających do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego to uszkodzenie. Uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę istnieje od momentu wyrządzenia szkody do chwili wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej szkodzi ustalonej w sposób przewidziany prawem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, sygn. akt III CZP 68/01).

Wysokość powstałej w wyniku opisanego wyżej zdarzenia została ustalona w oparciu o sporządzoną przez biegłego opinię. Wynika z niej, że koszt naprawy pojazdu wynosił 1.828,14 złotych. Opracowanie to było jasne i logiczne. Co prawda z pierwszej opinii wynikało, że mógł on wynosić nawet 3.144,16 złotych, jednak opinia ta miała charakter

wariantowy i koszty te zależne były od zakresu uszkodzeń pojazdu. Szczegółowe ustalenie tego zakresu nastąpiło w opinii uzupełniającej i to ona miała istotniejszy walor dowodowy. Co prawda opinię tę w zakresie przyjętych przez biegłego części zamiennych kwestionował pozwany, jednak nie wykazał żadnych okoliczności, które opinię tę by podważały. Zwrócić należy przy tym uwagę na to, że z wyjaśnień biegłego złożonych na rozprawie wynikało, że zamontowanie elementów alternatywnych nie daje pewności przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego i nie zawsze są to części tańsze.

Bezsporne było to, że pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 684,66 złotych, wobec czego winien uzupełnić odszkodowanie o kwotę 1.143,48 złotych. Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym orzeczono odpowiednio do treści art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 i 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby zaś wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Bezsporne było to, że powód zawiadomił pozwanego o szkodzie nie później niż 25 marca 2011 roku, gdyż tego dnia pozwany przeprowadził oględziny. W takim stanie rzeczy żądanie odsetkowe za okres od 5 maja 2011 roku należało uznać za uzasadnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Zważywszy na to, że powództwo zostało uwzględnione w 57%, przeto powódce przysługiwało żądanie z tytułu zwrotu kosztów procesu w takim zakresie, zaś pozwanemu w 43%. Na poniesione przez powódkę koszty składały się opłata sądowa w wysokości 100 złotych, koszty zastępstwa procesowego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 617 złotych oraz zaliczka na poczet opinii w wysokości 1.000 złotych, a zatem łącznie 1.717 złotych. Zważywszy na zakres wygranej mogła skutecznie zażądać 57% tej kwoty, a więc 978,69 złotych. Na poniesione przez pozwanego koszty składało się zastępstwo procesowe z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 617 złotych. Zważywszy na zakres wygranej mógł skutecznie zażądać 43% tej kwoty, a więc 265,31 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O nieuiszczonych wydatkach związanych ze sporządzeniem opinii biegłego sąd orzekł stosując zasady określone w art. 100 k.p.c. Łączny koszt opinii wyniósł 1.438,65 złotych i przekraczał zaliczkę o 438,65 złotych. W takim stanie rzeczy sąd nakazał pobrać od powódki 43% tej kwoty, a zatem 188,62 złotych, a od pozwanego 57% tej kwoty, czyli 250,03 złotych. Mając to na względzie orzeczono jak w pkt III i IV sentencji.